

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ NHẤT

(Kỳ 6)

1.

Tối hôm đó, Hưng lại nghỉ tại nhà người chị họ. Sáng hôm sau, anh chuẩn bị vào trường của Dung. Người chị họ bảo chồng cho Hưng mượn xe máy. Sau thoáng đắn đo, anh ta đồng ý. Trước khi giao chìa khóa cho Hưng, ông anh rề đưa xe ra sân, dùng khăn sạch lau đi lau lại thật kỹ và dặn:

-Cậu phải đề phòng chúng nó tháo cốp đấy nhé! Dừng xe ở đâu, hễ hạ chân xuống đất là nhớ khoá cốp liền! Nếu có gửi xe, trước khi lấy ra phải kiểm tra cẩn thận xem có mất mát gì không? Đền trước, đền sau, gương, công tơ mét... Đây, cậu kiểm tra đi. Vẫn còn đầy đủ đấy nhé!...

Chỉ chút nữa là Hưng đã trả lại chìa khóa. Nhưng người chị họ đã kín đáo lắc đầu. Chàng trai trai nén một tiếng thở dài, lẳng lặng đẩy xe ra đường. Anh hiểu rằng không nên gây ra những hiểu lầm vì chị mình sẽ phải gánh chịu tất cả...

Khi Hưng đã ngồi lên xe, ông anh rề dặn với theo:

-Nhớ đừng có gửi xe ở đâu lâu quá, cậu nhé. Không cẩn thận, chúng nó tráo đồ nhanh như điện ấy!...

Ngay từ khi mới dừng xe trước cổng khu nội trú sinh viên, Hưng đã nhận thấy ngay sự vắng vẻ. Thoạt nhiên anh nghĩ là do chủ nhật. Nhưng khi hỏi thăm một bà bán rau ngồi cạnh đấy, anh mới biết là nhà trường đã cho sinh viên nghỉ Tết từ gần một tuần rồi, ở đây chỉ còn vài

người do hoàn cảnh gia đình khó khăn nên không về. Họ được lãnh đạo nhà trường đồng ý cho ở lại và tổ chức cho ăn Tết ngay ở đây.

Sau phút suy tính. Hưng đi thẳng vào cổng. Anh tiến đến khu nhà cao tầng nơi Dung ở. Từ dưới đất nhìn lên, anh thấy trước cửa phòng của cô ở gác ba vẫn vắt khăn mặt và để xô đựng nước. Như vậy là vẫn có người. Anh khóa xe cẩn thận rồi thông thả bước lên cầu thang đầy bụi.

Vượt qua những căn phòng khác, Hưng đến thẳng phòng của Dung. Cửa phòng đóng kín nhưng vẫn có ánh điện từ bên trong hắt ra. Hưng gõ cửa rồi đứng nép sang một bên. Giây phút này, anh bỗng có một cảm giác hồi hộp rất lạ. Đó là cảm giác căng thẳng của một con người đang đứng trước khoảnh khắc của sự bùng nổ! Những lần trước khi đến đây, chưa bao giờ anh có cái cảm giác kỳ lạ này. Và Hưng chợt nhận thấy những ngón tay của mình hơi run run.

Trước kia, đã nhiều lần Hưng gõ cửa căn phòng này và đứng chờ giống như bây giờ. Lần nào cũng vậy, có tiếng đáp lại của một cô gái. Rồi cửa hé mở. Một cô bạn gái của Dung lộ đầu ra, sẽ reo lên khi nhìn thấy anh. Rồi những nụ cười và những lời tình nghịch... Sau cùng là một khuôn mặt ửng đỏ xuất hiện. Nhưng đó là ngày xưa. Hôm nay, Hưng không còn chờ đợi điều đó vì một lẽ đơn giản là có lẽ tất cả các cô bạn của Dung đã về quê nghỉ Tết. Căn cứ vào số khăn mặt vắt trên dây ngoài hành lang, anh đoán chỉ có hai người ở lại. Và không hiểu tại sao, chàng trai bỗng thăm mong mỏi rằng Dung không có ở đây. Đó là sự mong mỏi thật vô lý mà anh không thể cắt nghĩa được.

Có tiếng lục xục bên trong sau khi Hưng gõ cửa nhưng mãi mười phút sau mới nghe tiếng dép loẹt quẹt bước ra. Có ai đó mở khoá trong rồi hé cửa nhìn ra. Hít một hơi thở thật sâu, Hưng dần bước tới giữa cửa. Nhìn thấy anh, người bên trong khẽ thốt lên một tiếng thảng thốt rồi toan đóng cửa lại. Nhưng Hưng đã nhanh tay giữ chặt cánh cửa. Họ sững sờ nhìn trong giây lát và cuối cùng, chàng trai thốt lên một tiếng khó nhọc:

-Dung à!

Dung không trả lời. Trên khuôn mặt hơi xanh xao của cô, những nét sững sờ và hoảng hốt vẫn chưa tan. Phía sau cô - trong căn phòng vàng vọt ánh điện, Hưng thoáng nhìn thấy một khuôn mặt đàn ông. Bằng một động tác mạnh mẽ bất ngờ, anh mở toang hai cánh cửa. Ánh sáng từ bên ngoài ủa vào khiến anh đứng lặng vì bàng hoàng và kinh ngạc.

Một gã đàn ông trạc bốn mươi lăm, béo núc ních đang ngồi trên giường. Hắn mặc áo may ô, quần đùi và kẹp trong tay một điếu thuốc lá vừa châm lửa. Trên khuôn mặt với hai gò má lằng bồng, đôi mắt thần nhiên trơ tráo của hắn đang chăm chăm nhìn Hưng. Bất gặp ánh mắt của anh, hắn nhếch mép cười không thành tiếng. Xung quanh hắn, trên chiếc giường nhỏ ngổn ngang chăn gối. Khắp trong phòng la liệt những xoong chảo, bếp điện, bát đĩa và những vỏ lon bia lỏng lỏng. Ngay cạnh cửa, chiếc xe đạp quen thuộc của Dung dựng nép vào chiếc xe máy Cub 70 màu đỏ chót...

Chỉ chừng đó đã quá đủ để Hưng hiểu hết. Anh nuốt nước miếng một cách khó khăn và trân trối nhìn vào khuôn mặt của Dung. Cô vội vã cúi xuống né tránh ánh mắt ấy và đưa tay khép chặt cửa ra vào rồi tựa lưng vào đó như muốn giữ lại. Hưng cảm thấy ngẹn thở. Không còn nữa cô gái vui tươi xinh đẹp và nhí nhảnh của ngày nào. Trước mắt anh bây giờ là một người đàn bà với mái tóc chải vội, làn da xanh xao.

-Dung!... Chẳng lẽ em đã trở nên... như thế này sao?

Hưng hỏi một cách thật khó khăn. Dung vẫn cúi đầu im lặng trước câu hỏi ấy. Cô ta đón nhận nó với một vẻ mặt đầy cam chịu. Chính vì thế, chàng trai chợt hiểu rằng: thế là hết, Dung đã không còn là cô gái của ngày nào. Cô ta đã hoàn toàn thay đổi. Và chính trong giây phút đó, lời dự báo của cô gái có tên là Thùy Dương ấy đã trở thành sự thật - một sự thật cay đắng và nghiệt ngã!

Bây giờ thì anh không còn gì để nói với con người này nữa!

2.

Hung không trở về nhà người chị họ ngay. Anh rẽ vào một công viên nhỏ cạnh con đường đi vào trường Dung. Nơi này dạo trước anh và Dung vẫn thường ghé vào. Gửi xe ở cổng xong, anh đi sâu vào bên trong. Những ngọn gió xào xạc thổi trên những tán lá. Một vài đứa trẻ đang chơi trò đuổi nhau qua gốc cây. Trên những chiếc ghế đó, những đôi trai gái ngồi tình tứ... Khung cảnh quen thuộc quá. Nó gợi đến quá khứ - một quá khứ không dễ gì quên được.

Trên cái ghế đá nhỏ tựa lưng vào gốc cây dương liễu già bạc trắng, nơi anh và Dung ngày xưa vẫn thường ngồi bây giờ cũng đang có một đôi trai gái khác. Hung đi tránh sang một bên. Anh bước xuống ven hồ, ngồi lên thảm cỏ và tựa lưng vào một gốc cây nhỏ. Những ngọn gió thổi tới mơn man khuôn mặt nóng bừng của anh. Không khí ở đây trong lành và êm dịu. Hôm qua, đài báo thời tiết sẽ thay đổi nhưng đến lúc này nắng vẫn chói chang trên bầu trời xanh thẳm. Dưới hồ nước nhỏ, muôn vàn ngọn sóng lăn tăn đang phản chiếu ánh sáng nhấp nháy...

Thế là hết! - cái điệp khúc khó chịu ấy cứ lặp đi lặp lại trong Hung, dù anh bắt mình phải bình tĩnh để suy nghĩ về những điều đã xảy ra. Thật bất ngờ và tàn nhẫn! Cái môi tình mà anh đã từng gọi là thiêng liêng, đã tôn thờ và nâng niu nó, bây giờ bất chợt hiện ra với tất cả sự trần trụi đáng buồn! Từ bầu trời lãng mạn của những mộng mơ, anh bất ngờ bị rơi tòm xuống mặt đất khô cằn với gai nhọn và đá sắc. Không hiểu sao bây giờ anh lại có cảm giác như một người lữ hành mỗi một trên sa mạc. Anh ta cứ đi mãi, đi mãi theo những ảo ảnh rồi bất chợt cay đắng nhận ra rằng xung quanh mình vẫn chỉ có cát bỏng...

Tại sao Dung có thể thay đổi như thế được nhỉ? Câu hỏi ấy cứ lặp đi lặp lại trong trái tim quặn thắt của chàng trai. Rồi cũng giống nhiều trường hợp khác, anh bắt đầu đi tìm câu trả lời từ chính mình. Phải chăng anh đã có điều gì không phải đối với Dung? Không, hình như không có chuyện gì đó. Trong những năm tháng yêu nhau, anh đã đối xử với cô bằng sự chân thực, không vụ lợi, không chút giả dối. Anh đã

yêu bằng một tình yêu say mê, bông bột và chân thành có phần ngây thơ. Anh đã viết tặng Dung hàng trăm bài thơ, viết nhiều đến mức một anh bạn của anh đã phải thốt lên: “Nếu cậu có nhiều tiền như thơ, chắc hẳn cậu cũng không thể giàu có!”. Ý nghĩ ấy khiến anh chợt liên tưởng: Phải rồi - tiền! Có lẽ đó chính là nguyên nhân chủ yếu nhất. Trong một thoáng, những hình ảnh vụt lướt qua: khuôn mặt cái kính của Dung lần hồng xe đạp trong chuyến đi chơi biển; rồi hình ảnh chiếc xe đạp của Dung dựng nép vào chiếc xe máy đỏ chót cứ ám ảnh trong tâm trí anh.

Chàng trai thở dài. Và cũng chính trong phút đó, anh chợt hiểu rằng: từ nay, cái đề tài xa lạ với thơ ca là tiền sẽ còn là ám ảnh mãi mãi. Giống như một người khách không mời, nó sẽ xộc thẳng vào căn nhà thơ êm dịu, sẽ khuấy đục cái không khí trong trẻo của cảm xúc và sẽ phủ lên những vần thơ của anh màu xám lạnh lẽo. Sự nghèo túng là nỗi day dứt muôn thủa. Cái vòng xoáy khốc liệt của đồng tiền. Bây giờ không chỉ Dung mà ngay cả anh cũng trở thành nạn nhân của nó.

Hung chợt nhớ lại một bài thơ trong cuốn sổ nhỏ từ thời sinh viên. Khi ấy anh đang học năm thứ ba. Một người bạn của Hưng đã viết bài thơ ấy sau khi tình yêu của cậu ta tan vỡ. Đó là một bài thơ đầy những trần trở và chua chát. Trong đó có một đoạn mà Hưng vẫn còn thuộc lòng: “*Em đứng đằng kia em cảm thước đo đời/ Em đo anh rồi em đo mọi người/ Cái chiều cao em cần thì anh chẳng có/ Và như thế, em và anh đều rõ:/ Thơ là thơ chứ không phải là tiền!*”...

Cảm xúc của bài thơ ấy cứ đi theo mạch buồn chua chát như vậy để rồi kết thúc ở những câu thơ giận hờn và cô đơn: “*Thủy triều ơi - Hãy dâng nước màu lam/ Rửa vết chân em trên bãi cát/ Những vỏ ốc vỏ sò lại cùng anh bè bạn/ Mưa nắng - đầu trần - câu hát - biển xanh*”...

Người bạn sinh viên ấy đã chép bài thơ của mình vào sổ tay của Hưng cùng với dòi đề tặng. Năm năm đã trôi qua, đến bây giờ Hưng mới hiểu hết nỗi trần trở ở trong đó – nỗi trần trở của một kẻ bị phụ tình vì nghèo.

Một ngọn gió thổi tới khiến Hưng rung mình anh ngẩng lên và ngạc nhiên thấy một bầu trời đầy mây xám. Không khí bắt đầu se lạnh. Quả là thời tiết đã thay đổi. Mùa xuân đang đến gần. Cái quy luật của thiên nhiên vẫn bình thản diễn ra, bất kể những trần trở của con người.

Xung quanh Hưng, công viên trở nên vắng vẻ hơn. Những đôi trai gái đã về. Hưng nhìn đồng hồ. Anh đã ngồi ở trong công viên này gần hai giờ đồng hồ. Cần phải quay trở lại nhà người chị họ. Rất có thể chị đang phải hứng chịu cơn giận dữ của ông anh rể vì Hưng đi quá lâu!

Có một điều may mắn cho Hưng là ông anh rể không có nhà. Anh ta vừa có chuyến công tác đột xuất khoảng ba bốn ngày. Nói đúng hơn là có chuyến đi thu bông lộc ở các tỉnh xa vào dịp cuối năm. Các cơ quan, địa phương đã nhờ vả trong suốt năm, bây giờ đã đến lúc phải bày tỏ sự “biết ơn” của họ. Vậy là anh đã may mắn không phải chứng kiến gương mặt khó chịu của người anh rể.

Cơm chiều xong, Hưng xin phép người chị họ đi tới chỗ hẹn với cô gái tình cờ gặp trên chuyến xe chiều qua. Đó đã là một quyết định của anh vì sự phản bội của Dung là bằng chứng đầu tiên cho những lời tiên đoán của cô gái ấy. Ngoài ra, còn có những lý do nào đó mà chính anh cũng chưa cắt nghĩa được cứ khiến anh phải gặp lại cô gái ấy.

Hưng định đi bộ. Nhưng người chị họ đã đưa chìa khoá xe máy cho anh. Chị hiểu rõ nỗi băn khoăn của cậu em nên cố lấy giọng vui vẻ:

-Lấy xe máy đi cho nhanh. Chắc là hẹn với Dung phải không?

Trong những năm qua, mỗi lần lên Hà Nội gặp Dung, Hưng đều đưa đến đây. Người chị họ rất quý mến cô. Nhưng ông anh rể (mà phải công nhận rằng trong trường hợp này thì anh ta đã đúng), thì lại không hề giấu giếm nỗi nghi ngờ của mình. Hưng đã tình cờ được nghe anh ta nói với vợ:

-Ngũ này là phải cẩn thận! Xinh đẹp, lại thêm cái đuôi con mắt dài dằng dặc thế kia, lẳng phải biết. Cậu Hưng cả năm mới ra đây một lần, nó có cặp bồ với cả chục thằng cũng chịu. Bố ai biết ma ăn cỗ?...

Sáng nay, sau khi vào trường thăm Dung về, Hưng không nói với người chị về cái kết cục bi đát. Bởi vậy, khi nghe chị hỏi, anh chỉ gượng cười rồi trả lời cho qua chuyện:

-Em có hẹn với một người bạn. Khoảng tám giờ em về.

Hưng rời nhà người chị họ trên chiếc xe máy. Anh dự tính sẽ đến chỗ hẹn vào khoảng sáu giờ rưỡi chiều. Như vậy sẽ có thời gian để chờ đợi và ngẫm nghĩ.

Nhưng liệu rằng cô gái ấy có đến không nhỉ? Hay đây chỉ là một trò đùa? - Nỗi băn khoăn chợt hiện lên. Tuy nhiên nó chỉ thoáng qua rất nhanh để rồi ngay sau đó được thay bằng một cảm giác rất lạ. Đó là sự hồi hộp xen lẫn lo âu. Cảm giác đặc biệt này Hưng chỉ mới gặp một lần trong đời. Chuyện ấy xảy ra từ hơn sáu năm trước - khi anh ta còn đi học. Lần ấy, anh xuống tàu và cùng một bạn gái học cùng trường đi bộ về nhà cô gái ấy ở ven thị xã vào lúc một giờ đêm. Đoạn đường chỉ dài khoảng bốn cây số nhưng phải đi qua một chiếc cầu đã từng nổi tiếng vì những vụ cướp. Đôi trai gái sóng bước bên nhau, vừa đi vừa chuyện trò sôi nổi. Khi đến gần chiếc cầu, họ nói khẽ hơn và cũng từ đó, cái cảm giác kỳ lạ chợt xuất hiện trong Hưng. Cảm giác ấy mỗi lúc một mạnh hơn lên. Và quả nhiên điều bất ngờ đã xảy ra: có ba bóng đen từ dưới trong bóng tối bất thần xuất hiện, chắn đường họ. Cô bạn gái rú lên, ôm choàng lấy Hưng. Động tác đó khiến anh bất lực khi ba tên cướp bình thản lột túi của họ. Mãi tới khi chúng nhảy lên xe phóng đi được một lúc, cô gái mới hoàn hồn buông Hưng ra. Sau cơn hoảng sợ, họ lại cười phá lên. Bọn cướp chắc sẽ nổi cáu khi lục lọi hai cái túi của họ. Trong túi của Hưng chỉ có bộ quần áo cũ, cuốn sổ tay và món tiền vừa đủ mua một gói thuốc lá, còn túi của cô bạn sinh viên nọ cũng chỉ có một bộ đồ lót và vài thứ lặt vặt khác. Toàn bộ đồ đạc của họ đã để trong hai chiếc va ly và gửi lại gia đình một người bạn học khác ở gần ga tàu.

Mang theo cái cảm giác đặc biệt ấy, Hưng thông thả đi đến chỗ hẹn. Vừa đi anh vừa nhìn ra xung quanh như muốn cho đầu óc thanh thản. Vào những ngày giáp tết như thế này, thành phố đông vui nhộn nhịp từ sáng sớm đến tận khuya. Ngay cả lúc này cũng vậy. Người ta mãi miết đi mua sắm và làm xong những việc còn đang dở để có thể đón Tết một cách thanh thản nhất.

(Còn tiếp)

Đức Dũng